

László Gyopár

A farkas meséje

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy farkas. Egy magányos farkas. Mióta az esztét tudta, magányosan kóborolt, barátok, kedvesek, rokonok nélkül. Hogy ő választotta-e ezt a krónikus társtalanságot, vagy a sors rendelte így, azt nem tudta, de gyanította, hogy neki is lehetett része benne. Filozofikus alkat volt ugyanis, és legbelül a nihil és a cinizmus jellemezte. Egy idő után ezek miatt már az életet sem szerette annyira, amennyire azt kellett volna, de ezt magának sem vallotta be, egy kis csokoládés dobozba rejtette ezt a titkot, és elásta mélyen a lelkében.

Az életben minden elromlik – volt az elve (melyhez makacsul ragaszkodott): a kapcsolatok széttüllenek, a barátok nem tartják a szavukat, a rokonok meghalnak. Minek is akkor kötődni... Inkább a magány.

De farkasunk kulturált volt. Leginkább az irodalomban és a művészetekben próbált önigazolást keresni, és ha meglelte, egész jól érezte magát a bőrében. A bundájában. Őkelme filozófiát hallgatott az egyik egyetemen, és eminens tanuló volt. Tanárai felfigyeltek rá, de a morózus légkör, mely körülötte, elbátortalanította őket, amikor ismerkedni próbáltak. Így aztán a nagyvonalúbbak elfogadták mint magányos farkas típust, a nyitottabb elvűek pedig leaszociálisozták.

Elszigetelődve élt egy lepukkant garzonban, ahol csupán könyveit tartotta nagy becsben és porolta le őket

néha-néha. Már nem tudta, hogyan került a kezébe az egyetemi lap valamelyik példánya, hiszen ő nem olvasott ficujkákat, mit is tudnának azok hozzáadni a nagy gondolkodók világirodalmi örökségéhez?

Mégis ez lett magányos életének egyik fordulópontja. Szeme ugyanis egyszer a lapban megjelent, meglehetősen hosszú, de fájdalmasan szép versen akadt meg, melynek keserűes soraiiban önmagára ismert, és amely egy bizonyos Kóbor Emma Cecília tollából származott. A vers a társtalanságról szólt. A farkas többször átolvasta, sokáig ízlelgette, majd melléje ceruzájával, melyet általában pedáns megjegyzések és jegyzetek írására használt, önkéntelenül egy apró szívet rajzolt. Utána eltakarta azt a tenyerével. A mancsával vagyis. És kortyolt egyet a borosüvegéből.

Húsz év telt el, amire találkoztak. A farkas árufeltöltőként dolgozott egy nagybevásárlóban, ahová Emma (bár művészlélek volt) pénztárosnak szegődött, hogy fizetni tudja a lakbérét. Mikor farkasunk egy alkalommal véletlenül meghallotta kolléganője nevét, nagyot dobbant a szíve, és sokáig nézte a farkaslányt. Szóval ő az... Hát van még valaki, aki így érez, így gondolkodik, mint ő. Aki szintén úgy ismeri az elhagyatottságot, mint ő. Randit kért. És esélyt kapott.

Emma a randi helyén, a farkas lakásában pillantotta meg a verset, mely

keretbe foglalva díszelgett a farkas ágya mellett. Jó húsz éve. Figyelmét nem kerülte el a szív motívum sem, melyet látva felragyogott a szeme, és amint a farkasra nézett, mosolya kissé zavart örömnvetésbe fordult. A farkas röstellte ugyan a csöndes leleplezést, de azért ő is pisolygott. Az este viszonylag jól telt, és a farkas újabb randit kért. Jó adag gyomorideggel ugyan, hisz az mindig kérdéses, lesz-e második randi. Emma tétován igent mondott.

Így farkasunk szombat délután fél háromkor nem csekély belső vívódások és kétségek közt várta a farkaslányt a Mátyás-szobor előtt. Tél volt, cudar hideg, a nap csak néha bukkant ki a felhők közül, de nem volt ereje. A farkas már fél órával a megbeszélte időpont előtt ott téblábolt fázósan a szobor környékén, csak megnehezítve ezzel az amúgy is idegtépő várakozást. Számolta a percek, másodpercek. Mancsát kabátja zsebébe süllyesztve nézett szerteszt, de amint közeledett a találkozás hivatalos időpontja, egyre kétségbeesettebben. Mikor az óra elütötte a fél hármát, a szíve már tele volt csalódottsággal, szeme majdnem-könnyekkel.

Aztán ahogy a percek tovább pergetek, azon kapta magát, hogy el-

kezd bontogatni a lelke legmélyén rejtegetett, sötét érzelmekkel és nihilrel jócskán megtömött csokoládés dobozt... Minek is bízni bárkiben – nyitogatta –, Emma is otthagya, nem tartotta be a szavát. Magára hagyta. Senki nem tartja. Minek is kapcsolódni, minek is szóba állni bárkivel – szállingóztak ki lelkéből a keserű gondolatok, mint Pandóra szelencéjéből a csapások, most már szabadon mérgezve lelkét. Hiába, ő csak ilyen hitvány életre hivatott – marcangolta lelkét az igazságtalanság. Minek is élni – koronázta meg rossz kedélyét e végkövetkeztetéssel. Minek is élni... Azzal megfordult, hogy hazabotorkáljon, úgy tervezve, kinyit egy újabb üveg bort. Ma is. (Ma főként.)

Már majdnem elhagyta a parkot, amikor háta mögül valaki a nevét kiáltotta. Megfordult. Emma volt az, kipirult arccal szaladt utána, kezében ajándéktasak himbálózott. Nyújtotta is: – Boldog névnapot! Bocsáss meg a késésért, a boltban nagy volt a sor, és én szerettelek volna megajándékozni – mosolygott.

A farkas meglepődve, lassan, gyanakodva vette át a tasakot, és nézett bele. Egy doboz csokoládé volt benne.

Elszégylelte magát.

A medve meséje

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy medve. Párja a kapcsolatuk elején még Macinak szólította. Hisz olyan biztonságot sugalló volt nagydarab alakja, jámbor lomhasága. Aztán házasságra léptek, és a frigy folyamán a kapcsolatuk kezdett megromlani. Patkány felesége kiábrándult belőle, és lassan leszokott a Macizásról. Ahogy idősödtek már inkább illetve valami gúnynévvel, vagy nevezte így szimplán: az öreg.

A medvének ez nem esett rosszul, legalábbis nem mutatta, elfogadta ezt. Nem volt egy lángész. Nem is vágyott sokra az életben, kevéssel is beérte, el volt kicsit együgyű magányában.

Nem így a patkány. Ő utálta a feleségszerepet, a főzést, mosást, takarítást, mindent, ami az asszonyi státuszszal jár. Fényűző életre vágyott, mely az ő elképzeléseiben azt is magában foglalta, hogy nem mosnak koszos tányérok, meg fazekakat, hanem piszkolódás esetén újjakkal helyettesítik azokat. Fiatalkori csillogó karrierjéről sztorizott mindenkinek, aki meghallgatta, és hiányzott neki a rivaldafény, a fényűzés, melyet a medve szerény odújában hiába keresett. Kapcsolatuk egyre rosszabbá vált, veszekedéseik egyre sűrűbbé.

Hiába hozott a medve rózsaszín szegfűszálat díszcsomagolásban a feleségnek minden március 8-án, ő csak elhúzta a száját, elfordította a fejét, sőt majdnem egész testével hátat fordított. A medvének is, a gesztusnak is.

A medve nem adott hangot érzelmeinek. Ehhez is hozzászokott. Csendesen

éldegélt a rossz viszony árnyékában. Tévét nézett, és el-eljárogatott a hozzá legközelebb eső köpködőbe, ahol megivott egy-egy hitvány feketét vagy narancsos Fantát. Hasonló lepukkant sorstársak között nem érezte olyan szerencsétlennek magát, mint az utca jól öltözött, céltudatos, sikeres, jobb sorsú egyedei között.

De azért minden vasárnap elment a templomba egyetlen, régimódi, hajszálcsíkos öltönyében, és indulás előtt szertartásosan megborotválkozott. A patkányt ez is idegesítette, ő ugyanis kifejezetten vallásellenes volt, gyűlölte a papokat, az egyházi embereket és a rendezvényeiket. Házasságuk kezdett pokollá lealacsonyodni.

A családi kassza örök vita tárgyát képezte. Nem voltak gazdagok. A patkány sokat költött, a medve beosztóbb volt. Ám amikor lakóhelyükhöz közel bevásárlóközpontot létesítettek, a medve szívét is megérintette a csalogató csillogás, a jólét ígérete, mely a márkaboltok üvegfalain túl csalogatta a fogyasztókat. Lassan, lassan, szégyenlősen, de bemerészkedett néhány üzletbe.

Közeledett a halottak napja. De pénzsűkében is voltak. Hidegre fordult az idő, a medve meg fázott. Ünnepi fekete öltözékéhez nem illett világos színű kabátja, mely itt-ott rongyos is volt... Ő pedig hagyománytisztelő.

Így amikor nyílt az ajtó, és a medve egy vadonatúj, legújabb divatú, drága, fekete téli kabáttal állított be, kitört a ramazuri. – Ezt honnan vetted? – kérdezte a patkány fojtott, rosszalló, vesze-

kedésindító hangon. A medve halkán, félősen ejtette ki a szavakat, mint egy gyerek, ha verést sejt: a fasionból...

A patkány tudta, hogy ez milyen sokba került. De a meccs lejárt valahogy, kiabálásokkal, szemrehányással, ám a végén a kabát ott lógott az előszobai fogason. Igencsak kirítt a szegényes, lepusztult környezetből, mely kettejük viszonyának a lenyomata volt. Ebben az időben volt, hogy a medvének alvászavarai kezdtek lenni, és ezért a korai órákban, amikor még sötét volt, a lakóhelyük körül tett néhány kört.

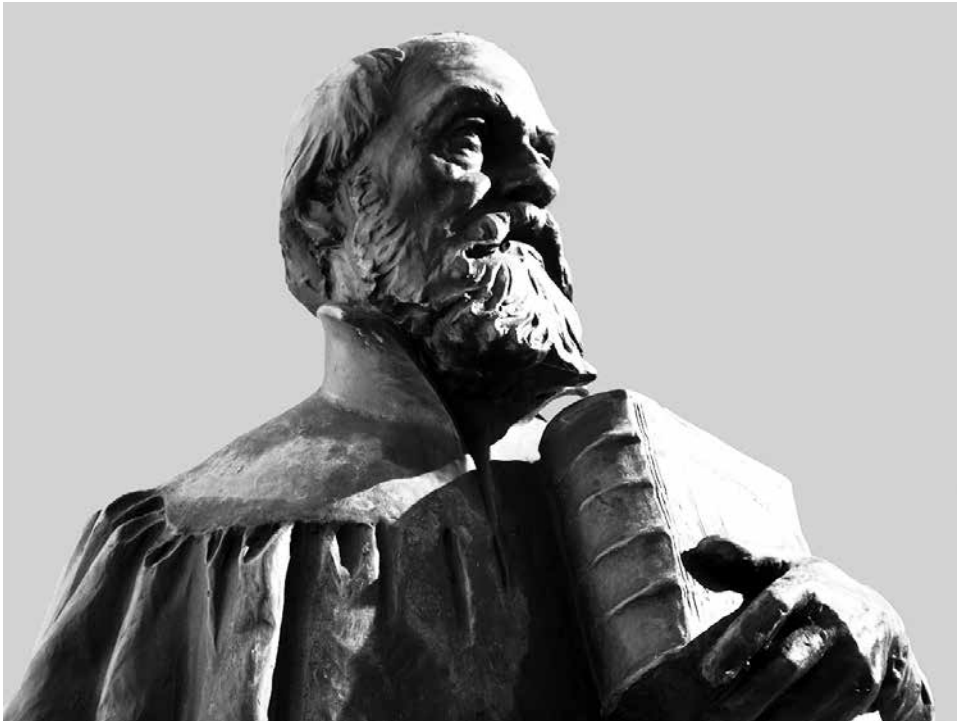
A patkány egy hideg januári hajnalon kapta a hívást. Jöjjön, és pró-

bálja beazonosítani egy autóbalesetet szenvedett hozzátartozóját, mely a jelek szerint az ő férje. A patkány szíve a gyomrába sülyyedt. Igen. Ő volt.

A halottat elvitték, és a kórházi személyzet egy fekete nejlonszákot nyomott a feleség kezébe, szedje össze az elhunyt személyes dolgait.

Nem értették, hogy a patkány miért egy vadonatúj, legújabb divatú, drága, fekete téli kabátot markolva zokog, mintha soha nem akarná abbahagyni, vagy a kabátot elengedni.

A sötét kabáton friss vérnyomok száradtak.

Károli Gáspár mellszobra (Marosvásárhely), fotografálta Fórián Andrea

Szent László mellszobra (Magyarremete), fotografálta Fórián Andrea